

SOBRE LA BIOGRAFIA DE LA POETA NORD-AMERICANA

► ► ►

El pas següent va ser muntar entre tots dos un despatx des d'on escrivien col·laboracions per a diferents publicacions; no els anava gaire bé, però aquest no era ni de bon tros el problema més gran ni més greu de la jove periodista. El 1917 s'havia casat amb Edwin Parker qui, a més del cognom, va donar-li molts maldecaps. Quan es van conèixer ell ja era un alcohòlic consumat, però Dorothy estava prou enlluernada per no donar importància a aquest fet. Poc després del casament Eddie va incorporar-se a l'exèrcit i pràcticament no es van tornar a veure fins que es va signar l'armistici de la Primera Guerra Mundial: ell s'havia fet addicta a la morfina. El matrimoni va immersir-se en una espiral de discussions contínues, crits i baralles violentes, alguns ulls de vellut i un consol compartit: l'alcohol. Com que a Dorothy no li acabava d'agradar la ginebra, va provar-ho amb el whisky i va trobar sensacional aquella "bruma escocesa" que la feia riure, ajudava que li vinguessin noves idees i, sobretot, contribuïa que oblidés el fracàs del seu matrimoni. A més, Benchley també s'hi havia aficionat per tal de treure's del cap la seva asfixiant vida familiar. Eren els anys de la llei seca i el fet que les begudes alcohòliques estiguessin totalment prohibides incentivava el seu consum, a més d'afavorir la creació d'un entranyable esperit de camaraderia als bars clandestins. Però a més de l'alcohol, Dorothy i Benchley van trobar un altre punt de fuga: els diners de l'Hotel Algonquin.

LA MÍTICA TAULA RODONA

Tot va començar casualment, quan el prestigiós crític teatral Aleck Woollcott, després d'un dinar de benvinguda dels seus companys i amics, va proposar que cada dia es trobessin al mateix lloc. El grup es va anar fent més i més gran (fins a arribar a trenta persones) i estava format per periodistes i escriptors famosos. Tots hi deien la seva, ironitzaven sobre temes i persones de l'actualitat novaiorquesa, feien tota mena de comentaris sarcàstics i bromes sobre què s'havia estrenat i publicat. Els components (la majoria homes) competien per ser els més enginyosos, per emetre el judici més agosarat o per provocar la rialla més sardònica; però Dorothy Parker, sens dubte, era sempre la més incisiva. La Taula Rodona va acabar convertint-se en una autèntica atracció i en un punt de referència obligat dins el món literari i artístic de la ciutat (de vegades, fins i tot es podia veure entre els comensals persones tan populars com Harpo Marx).

Però en el vessant íntim les coses no eren tan glamuroses: el marit de Dorothy va aban-

donar-la i ella, desfeta perquè sempre s'havia considerat responsable del naufragi de la relació i totalment incapaç de dur a terme qualsevol tasca domèstica, va traslladar-se a viure a l'hotel. A més dels diners que guanyava amb els seus poemes, relats i articles, una successió gairebé inacabable d'amants l'ajudava a pagar la factura a final de mes. El 1922 va quedar-se embarassada, va avortar i poc després es va intentar suïcidar tallant-se les venes (al llarg de la seva vida repetiria la temptativa dues vegades: la primera amb una sobredosi de somnífers i la segona, de barbitúrics). En aquells anys es va accentuar fins a límits malaltissos la seva passió pels gossos, als quals deixava fer de tot i a tot arreu (va arribar

Meta Carpenter, William Faulkner (dret), Ben Wasson i Dorothy Parker a casa de Marc Conelly

Dorothy Parker asseguda al costat de Dashiell Hammett

a l'extrem d'endur-se'ls al Tony's, el bar clandestí on s'emborratxava amb Robert Benchley fins a la matinada).

ESTRELLES DE HOLLYWOOD

El panorama va canviar radicalment quan el 1933 va casar-se, al poc de conèixer-lo, amb Alan Campbell, un actor força atractiu que maldava per convertir-se en escriptor i era onze anys més jove que ella. Campbell va saber interpretar molt bé el paper que li corresponia en la relació: tenir cura de tots els afers domèstics que a la casa hi hagués prou silenci perquè Do-

rothy pogués treballar i deixar-li beure tants whiskys com li vinguessin de gust. Als anys quaranta van establir-se a Hollywood, on van fer molts diners escrivint junts diversos guions cinematogràfics per a la Paramount (van quedar finalistes a l'Oscar per *Ha nascut una estrella*). Allà va intimar amb els Fitzgerald (Scott estava totalment alcoholitzat i la seva esposa Zelda patia gravíssims problemes psicològics) i va despertar-se-li una consciència políticococial que sempre havia volgut exterioritzar. Va viatjar a Espanya durant la Guerra Civil i a la tornada va recaptar fons per al bàndol republicà, va crear la Unió de Guionistes per reivindicar els drets dels qui exercien aquesta professió i va fundar la Lliga Antinazi de Hollywood. Aquesta darrera iniciativa va comportar-li greus conseqüències als anys cinquanta, ja que durant la Caça de Bruixes va ser acusada d'haver format part del Partit Comunista: la van interrogar en diverses ocasions (Dashiell Hammett, antic company seu, fins i tot va ser empresonat) i durant un temps no li van donar feina de guionista.

RETURN A NOVA YORK

Va divorciar-se d'Alan Campbell i al cap de quatre anys s'hi va tornar a casar. Però aquest cop tampoc no va funcionar. A mitjans dels anys seixanta, sola i arruïnada, va tornar a establir-se a Nova York, al modest Hotel Volney. Ja sigui perquè la revista *Esquire* va recuperar-la com a crítica literària o perquè afortunadament el temps de vegades acaba fent justícia a qui ha relegat a l'oblit, la qüestió és que el treball de Dorothy Parker va començar a ser reconegut: va donar classes en una universitat privada de Califòrnia, es va reeditar gairebé tota la seva obra i li van ser atorgats diferents guardons. El 7 de juny de 1967 va morir d'un atac de cor. Tenia setanta-tres anys i va llegar els seus diners a Martin Luther King fill.

La catarsi d'escriure

► Dorothy Parker va publicar els seus poemes, contes i comentaris sobre la ciutat de Nova York a les revistes més destacades de l'època (*Vanity Fair*, *Ainslee's*, *Life*, *The New Yorker*, *Cosmopolitan*, etcètera). Per a ella l'escriptura constituïa una espècie de patiment, com demostra la seva resposta a la pregunta de què la diverteix: "Tot menys escriure". Trigava entre quatre i sis mesos a enllestir un relat i el seu somni d'escriure una novel·la va acabar en projecte quimèric. Deia que li faltava disciplina i, de fet, per a les obres de més extensió sempre va haver de comptar amb l'ajut d'algú altre: en els guions de cinema, el seu marit Alan Campbell, i en la seva peça teatral més coneguda (*Harmonia íntima*), un dels seus amants. Trencava pàgines senceres, repetia els paràgrafs fins a la sacietat i mai no se sentia satisfeta dels resultats que obtenia. Reconeixia que les dues paraules més boniques que té la llengua anglesa difícilment podien formar part dels seus textos (eren "adjuntem xec"). Els temes que Dorothy Parker va tractar als seus escrits reproduïen experiències personals viscudes tant per ella com per les persones que conformaven el seu cercle més immediat. Parker

solia literaturitzar tot allò que la feia patir i, així, va encetar unes línies temàtiques que han adoptat posteriorment moltes escriptores del segle XX: la soledat de les dones, el fracàs de les relacions amoroses, l'egocentrisme masculí... En un dels poemes frívols que la van fer famosa ja s'ocupava de l'assumpte: *Men seldom make passes / At girls who wear glasses* (Els homes no solen fer proposicions indecents / a les noies que duen ulleres). Més tard, es lamentaria que tothom la recordés per aquest epigrama que la feia sentir insubstancial. La seva poètica va evolucionar i va arribar a tocar matèries fins i tot escabroses (al seu célebre *Résumé* enumera els inconvenients que tenen les diferents maneres de llevar-se la vida i conclou que donada tanta incomoditat potser és millor no suïcidar-se). La seva producció poètica es compon de quatre títols: *Corda sufficient*, *El canó de l'ocàs*, *Mort i impostos* i *No tan profund com un pou*.

Pel que fa als seus contes, tant els personatges com les situacions que hi apareixen tenen uns correlats reals del tot reconeixibles. Els homes seductors i sense escrúpols corresponen als seus amants; el company borrarxo, al seu primer marit, i la dona histè-

rica que es desespera quan no rep una trucada telefònica és ella mateixa. Les narracions recreen vetllades alcohòliques (*Estaves molt bè*), la superficialitat i hipocresia de les classes benestants (*Un senyor gran i encantador*), baralles conjugals tan absurdes com violentes (*Ja som aquí* i el magnífic *Un permís fantàstic*), etcètera. Sens dubte, però, *Una rossa corpulenta* és el seu conte més biogràfic. En ell descriu fil per randa el seu segon intent de suïcidar (amb la sobredosi de veronal inclosa). Parker podia convertir qualsevol anècdota en el punt de partida d'una ficció, el divertidíssim relat *Mrs. Hofstadter de Josephine Street*, per exemple, recrea una increïble experiència que Alan Campbell i Dorothy Parker van tenir amb un servent. A la seva narrativa també hi són presents la denúncia del segregacionisme als Estats Units (*Arranjament en blanc i negre*) i el seu *engagement* polític (la visita a València durant la Guerra Civil va inspirar-li un dels seus relats més còmprensors, *Soldats de la República*). Tota la seva obra en prosa ha estat traduïda al català i es recull en dos volums: *La solitud de les parelles* i *Cor de crema* (tots dos publicats a Quaderns Crema).